

Kunnianosoitus Queen -yhtyeen musiikille

MUSIIKKI

PIETARSAARI

Ahvenanmaalaisen Ålands Projektörenin ja Pietarsaarelaisen Tonfallet -kuoron A Tribute to Queen -yhteisesityksessä ei kitasteltu.

Kaksi keikkaa Runebergin-salissa täyttyivät lauantaina kevyesti. Projektörenin omalle kuningattarelle: kuoronjohtaja, jazzlaulaja-muusikko Johanna Grüssnerille. Queenin musiikki oli projektin alkaessa uutta. Tonfallet -kuoronjohtaja Jan Holmgårdille, kepeistä lavaliikkeistään päätellen, tutumpaa. Kuorolaiset olivat itse saaneet äänestää ja valita teeman tälle konsertisarjalle. Ja niin kuoronjohtajia vietiin.

Lavalle astui mahtipontinen ensemble: 100 kuorolaista, nuoria ammattilaisuusikoita We Will Rock You -musikaalista Tukholmasta, ammattitanssijoita ja enemmän tai vähemmän paikallisia laulajiamme. Iso pop-poo. Ja kyllä isot olivat kengätkin. Queen on yksi kaikkien aikojen suosituimmista yhtyeistä. Sitä on kutsuttu muun muassa stadionrockin, glam rockin ja progressiivisen rockin pioneeriksi.

Yhtye on maailmanlaajuisesti myynyt yli 300 miljoonaa levyä, julkaissut kahdeksantoista listaykkösalbumia ja seitsemäntoista listaykkösingleä.

Queenin musiikillinen keitoskaan ei ole helpoimmasta päästä. Mausteita on hard rockista, heavy metallista, oopperasta, funkista, rockabillystä, unohtamatta music hall -elementtejä. Sanoitukset leijailevat kevyistä absurdisuuksista vaudevilleen ja syväisiin tuonpuoleisuuksiin. Että repikää siitä. Kenelle tahansa ryhmälle tällainen resepti on stadionin mittainen haaste.

SALIN ovensuussa tarjottiin yleisölle korvasuojia. Ne olivatkin tarpeen, sillä musiikki tuli suurimmaksi osaksi valitettavasti aivan liian kovaa. Takariville asti. Ensimmäisen setin aloitti *Radio Ga Ga*. Biisi, josta Lady Gaga on ottanut taiteilijanimensä. Emilia Backman ja Charlotta Kerbs olivat solisteina, kuten *Somebody to Lovessakin*. Hieman ujoa, mutta sinänsä hyvää laulua he puski päälle, mutta bändi "voitti" volyymissa.

Yhteistä tasapainoa keikautti myös kuoro, joka kilpaili samas-

Kuoronjohtaja Johanna Grüssnerille Queenin musiikki oli projektiin lähdeittäessä vierasta, mutta konserttien päätteeksi sitäkin tutumpaa. Kuva: Mikaela Löf.

ta kuuluvuusasteesta. Tämä äänivallin - ja vallan hankalahko kolmiulotteinen kuvio: kuoro, bändi ja laulajat, taistelivat olemassaolostaan lähes koko kaksoituntisen konsertin. Pääsi pursuamaan tärta pä tärta -tunne: hieman liikaa ilotulitusta joka suunnalta. Herkät kontrastit, hiljaisempi ja yksinkertaisempi lähestymistapa ja nyanssit olisivat paikoitellen elävöittäneet ja antaneet hengähdytilaa.

Espanjalainen Joseph Garcia heittäytyi *Crazy Little Thing Called Lovessa* kolmen naitanssijan siivittämänä ilakoiden freddymercurymaiseen kukkoluun. Tässä Garcian musikaalitausta pääsi oikeuksiinsa. *Play the Game*, Kerbsin, ja *Killer Queen*, Backmanin esittäminä lämmittelivät lavaa Sebastian Holmgårdille. Nyt täytyi korvanapit ottaa korvista pois. Holmgård veti upealla äänellään veit-

senterävän herkästi ja oikeissa paikoissa sydämen sykkeellä *I Want It All* -kappaleen. Tämä oli mielestäni konsertin paras laulutulkinta, ja myös onnistuneimpia yhteisvetoja koko ryhmältä. *I Want to Break Freessä* iloitsin kuoron sekä Garcian nasaalisemman äänen yhteisistä rytmillisistä ajoituksista. *Another One Bites The Dustissa* Garcia oli jälleen elementissään Kerbsin kanssa. Grüssner yllätti itsekkin. Hän astui kuin enkeli valkomustassa vartaloa myötäilevässä leningissään valokeilaan ja lauloi upeasti *Who Wants To Live Foreverin*.

Etenkin ne kaksi ensimmäistä säkeistöä, jotka hän lauloi ilman kuoroa, kuulostivat henkeäsalpaavilta.

Taivaanportin aukesivat. Yleisö nousi seisomaan.

TOISESSA setissä *Is This The*

World We Created alkaa elää kunnolla vasta kun äänessä olleet miehet kuorossa saavat mukaansa naisäänien. Jeppiksen oma norjalaismies Geir Rönning korkkasi lavan *The Show Must Go On* -biisillä. Nyt hän ei ollut soulahtavalla äänellään ihan omalla tontillaan, mutta veti shownsa ammattimaisesti. Rönningin laulama *Don't Stop Me Now* meni minulta ohi sen sijaan läpihuutojuttuna. Mutta *No One But Youssa* oli kaikki kohdallaan: bändi soitti hiljempää, rumpali ei mäiskinyt tasapaksusti pelihousujaan, ja kuoro taiteili sfäreissään taustalla.

Kerbsiä, Holmgardia ja Backmania oli antoisaa kuunnella triona. Kappale saikin tuohon mennessä suurimmat aplodit. Ennen varsinaista finaalia, en jostain syystä oikein jaksanut enää liiemmin sitten innostua. Mutta sitten jyrähtikin kunnol-

la. *We Will Rock You*. Ta-ta-ta. Ta-ta-ta... Rönning, Holmgård ja Garcia ottavat jälleen miehissä mittaa toisistaan. Nyt tuli energiaa, jota olin odottanut! Ujostelematon machofilis alkoi erittyä. Seisomaan nousut yleisö saattoi kuvitella itsensä Wembleylle Queenin menneelle paraatikeikalle. Siltä se ainakin näytti. Ja tulitusta jatkui, suurella tykillä. Ei haitannut, vaikka Rönningin ääni vähän repesi. *Bohemian Rhapsody* sai varmasti joissain mammoissa kylmät väreet pintasuonistoon. Lopuksi *We Are The Champions* räjäytti potin! Siinä oli jyrisevän pontevaa spekaakkelimaista me -henkeä kuorolaisten sädetikkujen palaessa. Juhlafiilistä kuin koulun kevätjuhlien jatko-bileissä. Näin erittäin haastava projekti saatiin kuin saatiinkin voitokkaasti maaliin.

Susanne Strömberg